

[Grethe Philip.]

tionens organisation. Arbejdsgruppen har for et par måneder siden afgivet en interessant redegørelse, der indeholder en række forslag til reformer og forbedringer, ikke mindst med henblik på at aflaste ministrene for administrative byrder og lette den politiske beslutningsproces så meget, som det nu kan gøres administrativt. Redegørelsen tilråder, at der fastsættes en tidsplan for forslagernes gennemførelse.

Jeg vil gerne spørge økonomi- og budgetministeren, om regeringen har behandlet de forslag, der er fremsat, og om det kan forventes, at der tilrettelægges en slags aktionsplan for administrative reformer inden for centraladministrationen.

Jeg er hermed fremme ved disse dages brændende samtaleemne, kulegravningsbanden, dens muligheder og dens fiasko. Der skete som bekendt det meget bemærkelsesværdige, at SF's ordfører, hr. Poul Dam, i en som vanlig velformet tale ved første behandling af finanslovsforslaget udkastede tanken om nedsættelse af en tværpolitisk kulegravningsbande, der skulle rydde gammelt ud for at give plads til nyt. Det kunne være interessant i dag at høre, hvad hr. Poul Dam siger til alt det, der er sket siden, og om han måske kunne komme med et bedre forslag om, hvordan vi kan få klaret disse problemer, som vi jo alle erkender der er.

Regeringen tog som bekendt SF på ordet, de øvrige partier sluttede op, og vi fik nedsat såvel et traditionelt 17 mands udvalg som et utraditionelt 10 mands kulegravningsudvalg med nøjagtig lige repræsentation for hvert parti. For første gang i dansk politik sad regering og opposition sammen for at kulegrave budgettet, som man sagde, det vil sige for at beskære den udgiftsudvikling, der her og dér er ved at løbe grassat.

Nu er der jo snævre grænser for, hvad man kan komme igennem med i folketinget via bänder af den ene eller den anden art. På længere sigt er det afgørende, at tanken om prioritering af statens udgifter vinder langt mere ind i hele den almindelige debat både her i folketinget og udenfor; det er det, der er det afgørende. Men på kort sigt kan et snævert spareudvalg gøre nytte.

Jeg har haft den ære, den, efterhånden som tingene har udviklet sig, noget tvivl-

somme fornøjelse at sidde i såvel den tidligere RKV-støvsugerbande som i kulegravningsbanden. Den første blev om ikke elsket så dog resultatrig, den anden gik på gulvet. Det er nærliggende at drage visse sammenligninger. Der var for mig at se to væsentlige forskelle. Støvsugerbanden omfattede kun regeringspartier, og partierne havde på forhånd fastsat en målsætning i klare tal. Dette er vigtigt at holde fast. Vi var forpligtet på forhånd til at spare ca. 1 milliard kr. årlig, og der forelå ganske konkrete oplæg hertil fra fagministrene. Vores opgave var at finde frem til de mindst smertefulde spareobjekter.

Kulegravningsbanden derimod omfattede både regering og opposition, og der blev ikke opstillet en fast målsætning for størrelsen af besparelser. Det var et tilbud til regeringen fra oppositionen, at man overhovedet ville gå med i dette udvalg og dermed lægge ryg til et ansvar for besparelser, der ifølge sagens natur ikke kan være populære, i hvert fald ikke dér, hvor de rammer.

For at undgå misforståelser vil jeg understrege, at når vi i denne forbindelse taler om besparelse, omfatter det også nedsættelse af foreslåede eller planlagte udgiftsstigninger, ja, det er jo i virkeligheden det, der går stærkest ind i billedet. I pressens overskrifter med de stærkt forkortede ordsammenstillinger, man møder dér, kommer dette mildest talt ikke tydeligt frem. Dermed skabes som bekendt såvel sensation som protest.

Der kom mange gode ideer frem i kulegravningsudvalget, selv om alle udvalgsmedlemmer vel nok var en smule gensidigt vagtsomme. Det måtte nødvendigvis formentlig os som oppositionsparti — nu taler jeg helt på egne vegne — at mens vi sad og overvejede besparelser, dryssede det ned fra regeringen med udgiftkrævende forslag, som vi ofte var ganske uenige i, og det varede længe, inden de konkrete besparelsesforslag kom på bordet. Så gik det til gengæld hurtigt, og de ti i udvalget plus økonomi- og budgetministeren enedes om at fremlægge og enedes om at anbefale en samlet pakke af forslag først i 17 mands udvalget og siden i grupperne.

Det er på mærkværdig vis blevet til, at disse forslag havde en social slagside. Det skyldes en ulykkelig præsentation i pressen